

Ernest Marynin - Věžeň

DEN PRVNÍ

Za rachotu a řevu trhající se atmosféry se planeta, která zastínila hvězdné nebe prudce stoupajícím horizontem, náhle zřítíla na loď. Hnala se dál po oběžné dráze a unášela s sebou pokroucenou plechovku s napolorozdrceným člověkem uvnitř.

Bylo to pouze neúspěšné přistání, ale přesně takhle prožil Oleg okamžik srážky. Byl v kosmické lodi, která se vracela na Zem, sám. Zbýlých osm hvězdoletů expedice ještě pracovalo v systému Regulu a s nimi něco málo přes sto kosmonautů. Olega poslali na Zem za zbabělost. Ne za trest, to ne, zbabělec v expedici prostě představuje příliš velké potenciální nebezpečí. A kapitán Jansen měl pravdu, když rozhodnutí posádky schválil. Opravdu je lepší ztratit loď než riskovat celou letku. Raději vrhnout do nebezpečí jednoho člověka než celou stovku. Jansen se však mýlil v něčem jiném: Oleg nebyl zbabělec. Či spíš nebyl úplně zbabělec. Byla mu vlastní opatrnost, raději se nebezpečí vyhýbal, než je překonával. Taková přednost ještě není zbabělost. Když mu nic jiného nezbývalo, našly se v něm i odvaha a statečnost. Nad Olegem vítězila příliš bohatá představitivost. Byla jeho největším talentem, zdrojem jeho myšlenek a rozhodnutí. Díky tomuto nadání se taky dostal do posádky Hvězdné expedice. Jenže po přistání, v podmínkách skutečného nebezpečí a rizika, se toto nadání projevilo zcela opačně, stalo se zdrojem obav a podezření, neustále vyhledávalo nová a nová nebezpečí, včetně zcela nepravděpodobných. A bylo už v Olegově povaze, že se snažil něčemu takovému vyhnout. Pro nezasvěceného pozorovatele to však vypadalo jako zbabělost. Na hluboké psychologické výzkumy chyběl čas a navíc i dobrá vůle, tak ho poslali na Zem. Dali mu loď, propočítali dráhu, všech šest nulových přechodů na Zem. Jenže v kosmu se nedá propočítat všechno... Delta se po druhém přechodu dostala příliš blízko k planetě. Kdyby se jednalo o první přechod, Oleg by se okamžitě vrátil do podprostoru, ale teď už musel proletět kanálem normálního prostoru, aby se obnovila zásoba vakua. Štěpením jeho částic se totiž získávala energie pro nulové přechody. Šlo sice o opravdu těžkou havárii, Olegova představitivost ji však přeměnila v nekonečné hrůzyplné kataklyzma.

Planeta na obrazovku doslova vyskočila. Automat zapojil brzdné motory, ale energie nespotřebovaná při přechodu a přitažlivost příliš blízké planety už nasměrovaly Deltu na dostřednou spirálu. Loď se nezadržitelně řítíla na planetu a ta ji uvítala burácivým chechtotem atmosféry, která se přisála k rozžhavenému plášti lodi. Vytí brzdných motorů pak přerušil náraz, po němž se zachvěly ručičky seismografů na Zemi. Hrudní koš praskl jako skořápka, polámaná žebra prořízla záda i křeslo a se skřípěním se zapíchla do zadní stěny kabiny. Vědomí, zkroucená zvonící houžev, bylo vytrženo z těla a odlétlo do nebe spolu s rezavým sloupem dýmu a prachu, které se zvedly nad místem dopadu.

Uplynula věčnost. Všechno bylo pusté a temné jako před Velkým třeskem a na dvanáct miliard světelných let kolem se prostírala pouze nekonečná tma. Pak se objevila hvězdička, sotva postřehnutelná, sotva šedivějící v temnotě. Pomalu se jasnila a rostla, stala se tečkou, kuličkou, klubíčkem, kulovým bleskem, hřibovitým mrakem. Rozpínající se mrak vyplnil lebku, ztvrdl a zpružněl, křehkou kost rozerval na dvanáct miliard úlomků a rozmetal je po celém nekonečném prostoru. Přetažené struny nervů s kvílivým zavytím praskly, tělo se bolestí rozevřelo jako okraje tržné rány, ale vtom se začaly řínout vodopády studeného potu, uhasily hořící mrak v hlavě, převalily se přes ztuhlé okraje lebky a zatopily Vesmír na nekonečné číslo parseků a věčností...

Oleg sebou trhl a otevřel oči. Hrůza skončila. Iluminátory se do kabiny lilo kalné svítání. Olega všechno bolelo, ale dalo se to vydržet. Pak se do ticha zařízl zvuk - hodiny nad pultem šly. Ukazovaly, že od okamžiku dopadu uplynulo dvanáct minut. Oleg se podívil a tento obyčejný pocit mu pomohl získat zpátky ztracenou duševní rovnováhu. Bolest pominula. Pomyslel si, že musí vstát a zhrozil se při představě, s jakým zvukem se budou z potahu křesla

vytrhávat polámaná žebra. Škubl sebou a na čele mu vystoupily kapičky potu. Zůstal ležet, jenom stiskl opěrky pod lokty. Jejich měkká pružnost ho navrátila skutečnosti. Řekl: "Nevěřím tomuto blouznění. Hned vstanu." - A vrhl se dopředu dřív, než mu svaly ztuhly strachem.

Na křesle však nebyly ani díry po žebrech, ani skvrny od krve. Ohmatal si hrud' a záda. Ruce ho poslouchaly, pohyb mu nepůsobil bolest. Všechno měl celé. Sesunul se na opěradlo a usmál se. Konečně uvěřil, že je celý a živý a pocit znovu nabytého života ho naplnil obrovskou radostí. "Žiju," řekl si tiše. A pak hlasitěji, až přímo křičel: "Žiju! Žiju!" Křik se dutě odrazil do pultu, cosi tam cinklo, zadrnčelo. Radost pominula. "Žiju, no dobrá, ale jak dlouho?" Znovu vstal a šel si prohlédnout loď.

Počítač byl zcela zničen. Mikromoduly při nárazu praskly, vysypaly se ven otvory v plášti a teď ležely na podlaze jako krásné hromádky různobarevných drobečků. Systém regenerace se ale dal opravit. Asi tak za dva měsíce. Ruční řízení zůstalo celé, chtělo však seřídít. Ostatně jaký v tom byl rozdíl? Stejně chyběl počítač pro výpočet dráhy i kontrolní přístroje. A hlavně - posunuly se cívky konvertorů. Cesta podprostorem byla pro Deltu uzavřena. Obyčejné palivo by stačilo na dlouho, ale ne na tři sta světelných let. Potraviny se zachránily a v jedné cisterně zůstalo kyslíku asi tak na týden. Jenže oprava regenerátorů potrvá dva měsíce.

Stálo za to žít? Stálo. Raději špatně žít než dobře ležet v hrobě... No co, bude mít vzácně pohodlný hrob. Asi by měl před smrtí otevřít vchod, aby horký vzduch mumii dobře vysušil... Vlastně - proč právě horký? Třeba je vlhký a studený, takže z něho nebude mumie, ale napůl zetlelá kostra. A vůbec, co je venku? Jak to, že ho to dosud nezajímalo? Přitažlivost je v podstatě stejná. Aspoň za to díky...

Podíval se na iluminátor. Nic zvláštního. Obyčejné žlutošedé kameny a skály beze stop po rostlinstvu, jakési nesmyslné šedorůžové nebe. Plazily se po něm světle fialové kaňky, snad oblaka nebo co? Vítr hnal klubka prachu, který zahaloval nezřetelně se rýsující linii horizontu šedivou špínou. Vypadalo to jako klikková želatina zředěná vodou z kaluže. "Jo, jo," povzdechl si Oleg, "kdyby se tak ta želatina dala dýchat!" Chtěl zjistit složení ovzduší, ale analyzátor pochopitelně nefungoval.

"Musím ven. Jenže co když jsou tam nějaké živé potvory?" Hned se mu zazdálo, že se v dýmu míhají stíny. "Ale ne, to není možné, to se mi zdá ze strachu. Nikdo tady není!" V narůžovělé mlze nebylo nic vidět. Znovu ho napadlo, že by už měl jít ven, a protože cítil v kostech nebezpečí, šel si pro skafandr.

Oblékal se pomalu, podvědomě celý proces protahoval. Nakonec si připjal k pasu laserovou pistoli a hned se cítil jistější.

Dlouho stál v přetlakové komoře před zavřeným východem a uvažoval: "Jo, kdyby tak byl bůh. Z duše rád bych se pomodlil. Řekl bych: pane, udělej, proboha, z této želatiny normální atmosféru, abych mohl dýchat, aby byla chladná a svěží, aby to od západu vonělo jasmínem a od jihu třeba levandulí... Jo, jo!" Těžce vzdychl, zaťal zuby a otevřel vchod.

Všechno vypadalo přesně tak jako na iluminátoru - kameny, prach i světle fialové kaňky na šedorůžovém nebi. Vyhodil schůdky, slezl dolů, pro pořádek obešel loď a pak si řekl: "Dost otálení. Musím vyzkoušet ovzduší. Pokud bude vhodné, je to v pořádku, budu žít. Když ne, tak ne. Pak budu žít ještě týden. To už je stejně jedno." Vůbec to nebylo jedno, ale věděl, že musí přesvědčit sám sebe. Téměř nic neriskuje - jedovaté plyny filtrem neprojdou, mikroby taky ne a jestli tam není kyslík, může hned přejít na kyslíkové láhve... Takže! Otevřel záklopku filtru a zlehka se nadechl.

Byl to vzduch - skutečný, chladný jak za letního večera, trochu suchý a prašný. A mírně voněl želatinou. Oleg začíchal. Přesně, voněl klikkovou želatinou. No to je vtip!

Dýchal a radoval se, že přece jen neumře za týden. Na planetě nebyly ani jedovaté plyny, ani mikroby a bílkoviny už vůbec ne. Indikátory filtrů zůstaly čisté. Opět dolétl závan větru a přinesl lehkou jasmínovou vůni.

"K čertu, že by to přece jen byly halucinace? A co když ne? Odkud se v tom případě bere ten jasmín? Je to snad autosugesce? Napadl mě jasmín a vsugeroval jsem si, že cítím jeho vůni. No, v tom případě jsem génus autosugesce. A vůbec jsem geniální. Jsem Napoleon." Zkřížil paže na hrudi, vystrčil břicho, sklonil hlavu a povýšeně hleděl před sebe. Chyběla mu jenom napoleonská kštica. Natáhl ruku ke svému účesu a pochopitelně narazil na přílbu. Ruka mu sklouzla po hladkém povrchu a shodila na zem... třírohý klobouk. Oleg zvedl imperátorskou pokrývku hlavy a nechápavě se podíval dovnitř. Na podšívce bylo zlatem vytištěno:

Pařížský oblastní průmyslový podnik

ul. Elysejská pole 1, tel 1-23-45

A velikost 59. Klobouk byl pěkně obnošený, měl odřené záhyby a na podšívce skrvnu tam, kde se opíral o temeno.

Bylo to čiré bláznovství. Šálení smyslů. Oleg položil opatrně klobouk na kámen, ustoupil o několik kroků zpět a zašeptal: "Odstup, satane!" Klobouk však stále ležel na svém místě, i když si Oleg moc přál, aby zmizel, a pevně věřil, že po pronesení klasického zaklínadla se rozplyne ve vzduchu. Vystřelil na něj z pistole. Klobouk vzplanul a hořel dlouho, přičemž praskal a šířil zápach spálené kůže. Vítr pak odnesl dým a popel a na kameni zůstala jenom skvrna od sazí. Bylo to všechno podivné a zvláštní.

"Jakže to tam bylo na té podšívce: telefon jeden - dva - tři - čtyři - pět. Šel zajíček na výlet. Zajíček běloučký, zajíček šedivoučký..."

V tom okamžiku zaslechl zvláštní zvuk, něco jako krátké zaškrábání. Bez rozmyšlení uskočil stranou a prudce se otočil s pistolí v ruce. Před ním se objevil zajíc. Nebo možná králík. Pohyboval rozpolceným pyskem, čichal, poposkočil o pár kroků a znovu usedl. "Ták. Nakonec se objevila i fauna. Nejdřív zajíc, za chvíli tady budou i vlci a ovce, chataři a vandalové, co píšou po skalách Olja + Kolja"

Halucinace zašly příliš daleko. Možná šlo o otravu nějakými prvky atmosféry. Nebo to prostě byly předsmrtné vidiny. Pouze neobvyklé. Říká se, že před smrtí vidí člověk svůj život, rodinu, své blízké. Ale tohle je jakýsi nesmysl. Zajíčci a králíci. Jasmín. Už chybí jenom chypre.

Vtom to zavanulo chyprem. Těžká, od dětství nenáviděná vůně naplnila plíce. Olegovi se zatočila hlava, udělalo se mu špatně. Křeč nevolnosti vystoupila až do krku. Oleg se rychle přepojil na kyslíkové láhve, začal dýchat rychle a zhluboka. Vůně zmizela, ale hlava se točit nepřestala. Oleg vlezl do vchodu a, přidržuje se stěn, dopotácel se do kabiny. Nějak si svlékl skafandr a těžce dopadl do křesla.

Asi za hodinu se uklidnil, vstal a přistoupil k iluminátoru. Venku bylo jasněji. Kameny zaplavovalo rovnoměrné malinové světlo. Obrovské rudé slunce znatelně hrálo přes sklo. Dole seděl známý králík. Asi má hlad, pomyslel si Oleg, kdybych tak měl mrkev. Oranžovou, chřupavou, se zelenou čupřinou.

Mrkev se zhmotnila. Visela ve vzduchu a najednou spadla před králíka. Ten poskočil, přešlápl tlapkami, přiblížil se k ní a začal rychle chroupat. Chroupání nebylo přes sklo slyšet, ale Oleg si ho představil a sám dostal na mrkev chuť. Pod jazykem se mu objevila slina. Rozzlobeně se odvrátil - a uviděl mrkev. Visela ve vzduchu uprostřed kabiny a mírně se pohupovala. Divení už měl Oleg dost. Chytil mrkev za zelenou nat', otřel ji o rukáv a schroupal. Mrkev byla skutečná. Jenom trochu tvrdá.

Chodil po kabině, při chůzi se mu líp přemýšlelo.

"Je to říše divů. A já jsem Alenka. Alenka Alexandrovič Blinov. Planeta skutečných představ. Co chci, to stvořím. Tedy zhmotním. Zajímalo by mě, jak to dělají. Vlastně - kdo oni. Proč právě oni? Přece ona sama, planeta. Nebo já? Předpokládejme, že jde o vzájemné působení psychopole s poli planety. A vůbec, je snad důležité, jak se to děje? Děje se to a hotovo. Ale zajímavé to je! No tak řekněme třeba... Jablko!"

Soustředil se a představil si antonovské. Jablko se zhmotnilo. V kabině to zavanulo neobyčejným podzimním aroma. Oleg otáčel jablkem v ruce. Bylo těžké a studené. "Prima!... A co takhle opačně?" Znovu se soustředil a představil si, jak jablko mizí. Houpe se a rozplývá se ve vzduchu. Jenže nic se nestalo. "Tak. Opačný postup nepozorujeme. Z toho vyplývá, že musím myslet na to, co si myslím, jinak bych mohl navymýšlet..." Dlouze se zamyslel, pak vzdychl a jablko snědl.

Probudil se zbrocený studeným potem. Venku byla jakási infračervená noc a v ní se jako odraz hrůzných snů pohybovaly obrovské stíny. Dlouho ležel s pohledem upřeným na černě šarlatový kruh iluminátoru. Nezformované a nesouvislé myšlenky, které se podivně kupily jedna na druhou, se pomalu převalovaly, až uvízly v propastech polospánku. Pak znovu usnul.

DEN DRUHÝ

Ráno si vzal vrtulník a vydal se na výzvědy. Dole proploovala jednotvárná rovina. Na této planetě nebylo nic než kameny a prach... Po třech hodinách letu zamířil zpět. Cosi ho zneklidňovalo. Vzpomněl si na noční stíny za iluminátorem, před očima mu vyvstávaly druhohomí příšery, které ohyzdnými tlapami převracely Deltu. Snažil se tyto myšlenky zaplašit a zvýšil rychlost

Lod' byla na místě. Pouze se převrátila na bok a objevily se na ní škrábance. Něco kolem se změnilo, kameny možná ležely jinak. A mezi nimi bylo vidět stopy - zřetelné otisky obrovské ptačí nohy. Pařáty, šupiny - každá byla jako dlaň veliká. "Tak. Myslet tady, to je přímo hrůza. Navymýšlel sis už dost... Tohle už není zájček," zamumlal Oleg a vrátil se do vrtulníku.

Když vystoupil do výšky asi dvou set metrů, všiml si nějaké pohybující se skvrny. Vypnul motor, trochu povolil páku a tiše klesal autorotací. Bylo to zvíře jako klokan, jenom veliké jako autojeřáb. Pohybovalo se plavnými skoky, přičemž ocas drželo ve svislé poloze. Byl to jakýsi dravý dinosaur.

Když byl od zvířete vzdálen asi jen dvacet metrů, přitáhl Oleg páku k sobě a zapnul motor. Vrtulník zavyl a zůstal viset na místě. Zvíře uskočilo stranou a strnulo ve výhružné póze. Celé se připravilo ke skoku, otevřelo zubatou tlamu a dopředu nastavilo roh trčící na jejím konci.

Oleg vytáhl z pouzdra pistoli, pootevřel dvířka a vypálil paprsek přímo mezi vypoulené oči - žluté, zuřivé, se svisle zúženou zřítelnicí. Paprsek přejel po lebce, ale to bylo málo. Zvíře skočilo, koncem rohu zasáhlo vrtulník a ztěžka dopadlo na zem. Při nárazu se Oleg div že nepřevrátil, ale udržel se a stroj vyrovnal. Okamžitě zvýšil na plné obrátky, protože zvíře skočilo znovu. Oleg střílel tak dlouho, dokud se dinosaur nepřevrátil na bok. Stříkala z něho černá krev, uštěřená hlava ležela stranou a zadní noha, obrovská jako rameno rypadla, sebou stále ještě škubala a metala kameny.

Oleg s Mouchou přistál a opatrně se přiblížil ke zvířeti. První paprsek prořízl tlustou strupatou kůží a kost lebky nejmíň deset centimetrů do hloubky, ale do mozku se nedostal. Oleg se chtěl rány dotknout prstem, ale rozmyslel si to, zvedl větší kámen a vhodil ho do otevřené tlamy. Jazykem proběhla křeč a čelist se s klapnutím zavřela. Olegovi se hrůzou sevřelo srdce. Obrátil se a šel k vrtulníku...

Lod' ležela na boku a vstupní otvor byl teď dole. Nouzový východ se zapíčil už při přistání. Dostat se dovnitř bylo nemožné. Oleg trhl nesmyslně několikrát klikou nouzového východu a pak se rozhodl vyříznout zámek paprskem. Těžko tavitelný kov se poddával pomalu. Oranžová tříšť se rozlétala na všechny strany, vítr odnášel hustý dým. Pak paprsek zmizel, články se vybily. Oleg odhodil pistoli, usedl na kameny a rozplakal se.

Plakal nad bezvýchodností situace a plakal strachem. Byl sám proti celé planetě. Bez úkrytu před vším neznámým, co mohla vyplodit její kouzelná síla pod vlivem strachem zkroucené představivosti. Byl bezbranný, nahý proti celému světu. Mohl dýchat želatinový vzduch, mohl se sytit plody vlastní fantazie, jako nedávno mrkví a jablkem. Ale jak se uchránit před dalšími

zhmotněnými představami? Dinosaurů zabil, jenže místo něho přijdou jiné příšery, hrozné a nepřemožitelné...

Slzy zmizely, ale v krku mu zůstal tuhý dráždivý knedlík. Zoufalství se postupně změnilo v tupou lhostejnost, která zadusila myšlenky i city. Vstal, ztěžka se narovnal a vydal se cestou necestou, aniž by myslel na to, kam jde a proč. Mlhavý horizont ho obklopil těsným kruhem a stoupal s každým krokem, přitom však zůstával vzdálený a nedostupný. Oleg to ale neviděl. V myšlenkách měl jediný obraz: nekonečnou žlutou poušť a kdesi přímo uprostřed pouště - ukrytou do krásného stříbřitého skafandru - mrtvolu. Zpočátku vypadá úplně jako živý člověk, jenom oči má zavřené a tvář šedožlutou. Pak jsou to odporné, napůl zetlelé tělesné pozůstatky. A nakonec kostra. A skafandr, který už nebude vyplněn lidským tělem, splaskne jako prázdný měch.

Klopýtl a zastavil se. Klopýtl o skafandr. Nebyl stříbřitý, ale žlutošedý prachem. Byl splasklý jako měch a nepatrně vystoupil tam, kde zůstala žebra. Oleg se sklonil a setřel z přilby prach. Uvnitř byla lebka, bílá s jednotlivými prameny vlasů, s tmavými důlky očí a nosu, se směšně odkloněnou dolní čelistí...

Byla to jeho mrtvola. Pochopil to okamžitě a udělalo se mu tak hrozně jako ještě nikdy předtím. To už nebyl vědomý strach před předpokládaným nebezpečím a možnou smrtí, ale bezmyšlenkovitá živočišná hrůza. Vydal křik - chraplavé, dlouhé, zoufalé zvířecí zavytí, přerývané úděsným stonem při nadechnutí...

Rozběhl se, klopýtl o kamen a upadl a znovu vyskočil, motal se na jednom místě, nevědomky si strhl přilbu, zase upadl, se svíjením se vysvlékl ze skafandru a obrovskými skoky se hnál dál. Běžel dlouho, ale ani jeho trénovaný organismus nevydržel. Začalo se mu ztěžka a přerývaně dýchat, krev se mu hnula v nárazech do hlavy a zdálo se mu, že mu rozdírá cévy, zaplavuje mozek, tlačí se očními důlky ven. Znovu upadl a ztratil vědomí...

Velký rezavý mravenec popolezl po hřbetě ruky, zastavil se, několikrát sebou škubnul na všechny strany, jakoby očichával okolí, přešel na stéblo trávy a zmizel. Oleg se vzepřel na rukou a s obtížemi se nadzvedl. Ležel v dolíku zarostlém měkkou zelenou trávou. Nalevo na kopečku se ve větru kolébaly svěšené větve dvou bříz. Za křivolakou linií vrbového porostu zurčel potok. Obrovské zploštělé slunce se už dotklo horizontu.

Oleg vstal a unaveným krokem se vydal na kopec. V dálce se za širokou zelenou plochou černal les. Kdesi zaštěbetal pták, nejspíš někde na stromě. Olegovi se chtělo pít. Sešel k potoku. Potok byl užoučký a mělký, s čistou ledovou vodou. Oleg si klekl a pil z dlaně, tenký pramének mu natekl do rukávu a on se radostí i překvapením zasmál.

Dýchalo se mu lehce, kolem to vonělo svěží zelení, čerstvou vodou, která se během dne ohřála od země. Utrhl si dlouhé stéblo trávy a už za chůze žvýkal sladký stonek. Šel s rukama v kapsách, usmíval se, rozepnutým límcem mu vítr ovíval hrud' a únava teď byla příjemná, teplá a měkká.

Slunce zapadlo, nebe vzplálo všemi odstíny rudých, fialových a šedivých barev. Nad horizontem se rozsvítil dlouhý světle zelený pruh. V nadcházejícím večeru to svěže zavanulo. Musel pomýšlet na nocleh. Asi by jen tak v trávě nezmrzl, ale před očima mu na pozadí západu najednou vyrostl až k zenitu vysoký nápis NOC z černých písmen s rozteklými okraji dole. A v tom okamžiku vzdálený zvířecí řev přehlušilo zurčení potoka a šelest listů.

Oleg si pořádně zapnul límec a soustředil se. Ovanul ho závan větru a najednou znehybněl na místě. Vzduch zhoustl, byl kalný a nejasný. Proudý vzduchu se rozvířily, jakoby neuspořádaně se seřadily a znehybněly.

Na svahu kopce se objevila krychlová betonová masa. Vysoko se vypínaly prázdné šedo zelené stěny, v čelní z nich, utopené v soumraku, sotva probleskovaly ocelové dveře.

Oleg přistoupil ke dveřím a opřel se do nich ramenem. Dveře se pomalu, se sotva slyšitelným duněním pohnuly, zastavily se šikmo v průchodu a svou metrovou tloušťkou ho napůl zatarasily. Oleg vešel dovnitř, s námahou dveře zase zavřel a zasunul masivní závory.

Na stěně nahmatl vypínač. Ze soumraku se Oleg najednou dostal do příliš jasného světla. Oči si postupně přivykly a Oleg uviděl prosté dřevěné schodiště strmě vedoucí do prvního patra. Končilo na vodorovné ocelové plošině. Oleg vylezl nahoru na plošinu: cvaklo relé, zahučel motor a plošina se zvedla jako poklop ve sklepe. Objevila se jasně osvětlená chodba vedoucí do prostorného sálu. Oleg prošel chodbou, zavěel za sebou ještě jedny ocelové dveře obložené dubovým panelem a oddechl si.

Sál vypadal dobře. Byl tam velký krb a na roštu zásoba suchého dříví. Nalevo stál široký stůl, lampa s rozkládacím ramenem a židle s nízkým opěradlem a opěrkami pro ruce. Čelem ke krbu stálo hluboké křeslo. Kolem stěn řada polic zarovnaných knihami. Na zemi ležel tlustý nazelenalý koberec. Dveře napravo vedly do ložnice. Oleg nakoukl do koupelny a do kuchyně a vrátil se do sálu.

Nějakou dobu stál ve dveřích opřený o veřeje a s rukama v kapsách spokojeně obhlížel svoje sídlo. Pak přistoupil k polici a vyndal z ní knihu. Uvnitř byly pouze čisté stránky... Dlouho chodil kolem polic a nahodile vybíral knihy. Text neměla žádná. Kromě jediné - svazečku veršů s názvem "Nachová luna". Byly to jeho vlastní verše, které mu kdysi, ještě když chodil do školy, vrátili z redakce se zdvořilými poukazy na přetíženost tiskárny a zaplněný plán. Kysele se usmál, zasunul svazček ještě hlouběji a šel se osprchovat.

DEN TŘETÍ

Ráno se Oleg vydal k lodi. Řemen automatu ho příjemně tížil na rameni. Těžké boty udusávaly trávu, která vyrůstala přímo před očima jako úzká cestička podél jeho včerejší trasy. Byla to přece jen pohodlná planeta.

Už zdálky zpozoroval to, co ho včera tak vylekalo. Skafandr s kostrou. Počkal, až tráva vyroste nad tím místem trochu výš a prošel mimo. Kolem poledne dorazil k lodi.

Všechno bylo jako včera. Vrtulník stál úplně stejně, s otevřenými dvířky. Lopatky vrtule se ve větru pomalu otáčely. Jenom tráva, která zde předtím nebyla, už přerostla kola. Oleg vlezl do kabiny a posadil se do křesla, aby si odpočinul a utřídl si myšlenky. Pak zhmotnil krtky. Skutečné krtky připomínali jenom málo, ale rýt uměli a ryli potřebným směrem. Provrtali pod lodí tunel až ke vstupnímu průlezu, pak hned zalezli do hloubky, víc jich nebylo třeba.

Oleg zvedl pistoli, která se stále povalovala u zádi, a vlezl do lodi. Ze všeho nejdřív našel náhradní články a nasadil je do pistole. Pak se pustil do opravy. Opravoval snadno, všechno, co chybělo, se utvářelo přímo na místě. Ale i tak bylo práce dost a navečer teprve jaksepatří začínal.

Zpáteční cesta do hradu trvala asi deset minut. S vrtulníkem dosedl doprostřed černého čtverce na ploché střeše. Výtah ho dopravil do prvního patra. Střecha se mu nad hlavou pevně uzavřela. Oleg doplnil do nádrže čistý izooktan a šel večeret. Pak si z malého svazku přečetl své vlastní verše, zastyděl se a šel spát.

Spánek však nepřicházel. Navíc ho rozbolela hlava. Vstal, přehodil si přes sebe bundu a šel do sálu. Bylo příjemné dotýkat se bosýma nohama měkce hrubého koberce. Sedl si ke stolu a rozsvítil lampu. Seděl a zíral na čistý papír. Hlava ho bolela stejně a duševně se vůbec cítil mizerně. Pak ho začaly zábst nohy, z krbu táhlo. "To mám snad zatopit?" Přistoupil ke krbu, škrtl zápalkou a přiblížil oheň k dříví. Z polena odloupnutá březová kůra se vznála, rozhořela a - zhasla. Zkusil to ještě jednou, ale nedařilo se mu to. "Jak to ti hloupí lordi, k čertu, dělali?" Podrbal se na zátylku, zhmotnil kanystr s benzínem a dříví jím polil. Zmuchlal několik listů papíru, zapálil je a zpovzdálí je hodil do krbu. Plamen vyšlehl s temným zaduněním, v komíně to zaspívalo, do tváře ho udeřila horká vlna. Dříví se vznítilo, plamen se utišil. Oleg odtáhl křeslo a lehl si na koberec, bradu si položil na sevřené dlaně a díval se do ohně. Neustále proměnlivé odstíny plamenů ho okouzlovaly a uklidňovaly, bolest hlavy pomalu ustupovala. Když dříví dohořelo, vstal, protáhl se a šel spát.

DEN ČTVRTÝ

Oprava se chýlila ke konci. Lod' už neležela, ale stála. Mířila vzhůru, nádrže byly naplněny, všechny systémy opraveny a seřizeny. Oleg usedl za pult a začal mačkat tlačítka, hýbat pákami, točit klikami. Očka indikátorů se rozzářila, ručičky se rozkmitaly, relé zacvakala. Lod' ožila. Začal fungovat systém termoregulace. Horko v kabině, které Olega po poledni trápilo, vystřídal příjemný chládek. Také Olegova nálada se zlepšila. Byl to poslední den na planetě, práce zbývalo opravdu málo. Vlastně by mohl startovat už za hodinu, ale stejně by musel čekat na oběžné dráze, počítač potřeboval čas pro své výpočty. A potloukat se zbytečně celou noc ve stavu beztlíže by nebylo vůbec příjemné. A pak se mu ještě hrozně chtělo trochu pobýt v hradu. Nejspíš to asi byla podvědomá nedůvěra k Deltě, vždyť se s ní už dvakrát dostal do nesnází. A stejně bezděčná byla i jeho víra v nezničitelnost betonu a ocelové pláty hradu. Oleg skončil práci brzy a odletěl do hradu s pevným úmyslem poradně se vyspat.

Uprostřed noci ho probudil pocit neklidu. Neprobudil se hned, nějakou dobu ležel v polospánku, ale postupně procitl úplně a zvláštní neklid najednou získal zcela konkrétní podobu. Zapomněl zavřít venkovní dveře! Pravda, spal sice velmi tvrdě a sotva se mu něco zdálo, takže to nebylo nebezpečné. Ale k ránu by spánek nemusel být už tak tvrdý, mohlo by se mu něco zdát a pak... Zvedl se, rozsvítil a šel k východu. Všude bylo ticho a klid. Ocelové dveře sálu měkce sjely stranou. Oleg stiskl tlačítko v chodbě. Těžký plát zakrývající schodiště se začal otáčet a vtom ho hrozivý úder vyvrátil z osy. Z otvoru se vysunula obrovská hlava velikosti člověka, celá porostlá rohy. Tlama se otevřela a Olega ovanul páchnoucí dech. Za hlavou se natahovala silná šupinatá šíje. Oleg zakřičel a vrhl se zpět. Podařilo se mu zavřít dveře do sálu. Přitiskl se k nim a vydechl úlevou. Vtom však upadl, odhozen mohutným úderem z druhé strany. Údery se opakovaly, při třetím se dveře vyvrátily spolu s kusem stěny, v otvoru se ukázala zuřivá tlama a vyrazila po Olegovi. Jen tak tak se mu podařilo překulit se o kousek dál a schovat se za stůl, přičemž se rukou dotkl studených šupin. Hlava se pomalu obracela, jak hledala uniklou kořist. Oleg strhl z kanystru víčko a vychrstl jeho obsah na podlahu. Pak přímo z pokleku skočil ke dveřím ložnice a hodil do benzínu hořící zápalku. Zatímco záblesk plamene přišeru na chvíli zadržel, Oleg sebral ze stolu pás s laserem a vrhl se k výtahu. Popohánělo ho syčení ohně, praskot a hukot požáru. Střecha se otvírala pomalu, výtah se nahoru přímo plazil, ale nakonec se otvor otevřel, téměř současně zaburácel motor a Moucha zamířila k nebi přímo z parkovací plošiny.

Oleg zapnul přistávací reflektory a podíval se dolů.

Hrad jakoby se prodloužil na dvojnásobek. Vedle něho se vypínala okrouhlá, kovově se lesknoucí hora. Otrásala se a chvěla a hrad se také zachvíval, rozbíhaly se po něm černé pukliny. Střecha praskla, vyšlehl z ní plamen a v něm se zvedala dlouhá šíje, tlustá a lesklá jako raketa před startem. Natahovala se, napřimovala, hlava s otevřenou tlamou se otáčela po vrtulníku... Oleg zamířil se strojem do strany. Z tlamy přímo za ním vylétl dlouhý ohnivý proud. Vytvořil duhový oblouk, který se rozlétl jako ohňostroj a padal dolů na trávu. Tráva se vznášela. Oleg hnal vrtulník plnou rychlostí pryč. Za ním vylétaly k nebi ohnivé proudy a když se ohlédl, viděl, že drak dštící oheň se žene dlouhými skoky za ním.

Vrtulník přistál vedle lodi. Oleg nastavil páky na start, trhl dopředu pákou plynu a vyskočil ven. Moucha vzlétla kolmo vzhůru a jak nabírala výšku, pomalu se vzdalovala. Oleg se už ale vřítel do kabiny a zatímco si levou rukou utahoval řemeny, pravou zapínal systémy. Musel teď čekat dvacet minut, než se lod' připraví ke startu. Obrazovky lokátorů se rozzářily. Na pravé se jako zelená tečka pohybovala Moucha - najednou však slétla dolů a zmizela. Oleg zapojil infravizor a tam, kde dohořival vrtulník, uviděl velkou tmavou skvrnu. Pak se skvrna rozdvojila a její část, zpočátku sotva postřehnutelná, rychle tmavla a zvětšovala se. Byl to drak a blížil se. Oleg okamžitě zapnul ohřev, i když na to ještě bylo brzy. Ruku měl položenou na páce tahu a se zaťatými zuby čekal, protože lod' dosud nebyla připravena. Ještě aspoň tři minuty... Drak už byl docela blízko. Oleg nastavil slabý tah. Z trysek vyrazil plamen,

okamžitě sežehl trávu a zvedl prach. Drak se zastavil a vyplivl ohnivý proud, ten však k lodi nedolétl. Dvě a půl minuty. Ohnivé proudy už olizovaly obložení. Dvě minuty... Jenom aby drak nevlezl na loď! Půldruhé... Několik šlehnutí z boční trysky. Když ho nezaplaší, tak ho aspoň zdrží. Patnáct vteřin... Deset... Pět... Jak dlouho to trvá - pět vteřin! Konečně! Nasadil plný tah a loď se vyřítila vzhůru. Nastalo přetížení.

"To by mě teda zajímalo, jestli už někdo startoval nahý nebo jestli já jsem první? K čertu, jde to ztěžka... Vždyť přece musím na oběžnou dráhu... A zadat počítači program... Ztracený tlačítko, zaseklo se nebo co, ne a ne ho stisknout... Potvora!" Počítač přijal program a převzal řízení.

DEN PATNÁCTÝ

V 10.30 palubního času startoval Oleg k Zemi. Potřeboval rozjet pracovní režim vakuových odsavačů. Dvacet hodin práce akumulátorů a mohl by začít s prvním přechodem. Pak ještě tři s bezpečnými přestupy v prázdném prostoru mezi spirálovými větvemi Galaxie. A pak - Země. Vlast. Planeta, kde si člověk může představovat, kde může snít. A nemusí se bát. Možná, že později, až se expedice vrátí, setká se s Lenou. A udělá něco... dokáže jí, že tupá nerozvážná odvaha není to nejdůležitější. Tam, na Zemi, už pochopitelně nebude Alenkou, ale má dost dobrou hlavu na to, aby i bez zázraků něco dokázal. Například vrátit se na tu prokletou planetu s komplexní expedicí. Určitě to stojí za to. Kdyby se tak podařilo rozřešit tajemství zázraků, záhadu toho chytrého pole, a naučit se ho znovu vytvářet... Mimochodem, příští expedici tam bude docela veselo. Nejdřív se setkají s drakem, který dští oheň. A pak zplodí své vlastní draky. Nebo by se účastníci měli vybírat na základě nedostatku fantazie? Vyzkoumají toho hodně... Ostatně, kde takové najít? Leda snad mezi roboty. Ti mají mozky stejně blokové... Stop. Nápad. Bloky!... Ne, to je hloupost, vždyť loď bloky nemá. A co takhle tlumič? Ten nejprimitivnější odlučovač. Síťka na hlavě, sítkou by procházel slabý proud. Nějaké vysokofrekvenční kmitání - a bude po problému!

Měl takovou radost, že poplašný signál neuslyšel hned. Jenže vtom se vypnuly motory, nastal stav beztlíže, křeslo vypružilo a on silně narazil hlavou o strop. Od stropu ho to odrazilo zpět, chytil se křesla a držel se. Co to? Rychle pohlédl na pult. Palivo docházelo. Počítač se taky odpojil, jediné světlíčko nesvítilo. Tak co se tedy děje? Trhl dveřmi strojovny - a hned mu bylo všechno jasné. Bylo tam skoro prázdné. Zmizelo všechno, co použil při opravě. Přesněji všechno, co stvořil, zhmotnil. Všechno bylo jako prvního dne, dokonce ještě horší, vždyť nevhodné součástky vyhazoval a nahrazoval je vymyšlenými. A ty všechny teď zmizely. Kdesi syčel plyn, někde to kapalo, crčelo... Loď se už zřejmě dostala za hranice magického pole, a proto se všechno zhmotněle destabilizovalo. Zaniklo, vypařilo se... A znovu jako před patnácti dny se na obrazovce nafukovala žlutá planeta a chystala se pohltit rozbitou loď.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Oleg se probudil brzy. Opřel se loktem o polštář a dlouho hleděl na spící Lenu. Žena... Milovaná... A je tak blízko. Prstem se dotknul ruky, která ležela nahoře na povlaku. Jakou má hladkou kůži! Zvláštní, to má jenom ona nebo všechny ženy? Nevěděl. Nejdřív byl moc mladý na to, aby to věděl. Pak přišla Akademie, pět let tvrdé dřiny. Tehdy pouze naslouchal řečem jiných. Nebylo mu příjemné to poslouchat, nelíbilo se mu, jak o tom mluvili, i když ho velice zajímalo, o čem mluvili. Hned po Akademii se dostal do expedice a jedinou ženou se pro něho stala Lena. Vzdálená, cizí. Nejdražší, ale o nic méně bližší. A teď je tady. Ona? Ano, ona! Skutečná. Tedy skoro... Ale to je jedno, celý jeho život je teď takový, skoro skutečný.

Lena se objevila jednou večer, protože zapomněl zapnout generátor tlumiče. Když se teď ukládal k spánku, povinně zapínal generátor a noci probíhaly klidně, bez nepříjemných návštěv. Ostatně, všechno šlo snadněji. Tenkrát ještě stačil před přistáním doplnit nádrže a

dosedl normálně. Hned vystavěl hluboko pod povrchem dům, nechal vyrůst les, trávu, zavedl tam potok. Pak zhmotnil vrtulník, několikrát zalétl k místu prvního přistání a posbíral všechny skutečné součástky. Po částech opravoval Deltu, ze setrvačnosti, protože opravit ji úplně nebylo možné. A na vymyšlených součástkách se daleko nadoletí. Hned prvního dne zhotovil síťovou clonu a generátor. Fungovalo to perfektně, žilo se mu teď mnohem klidněji.

A pak se objevila Lena. Té noci se mu o ní zdálo. Nebyla taková jako ve skutečnosti, vlídná, ale cizí, byla taková, jakou ji chtěl vidět.

Usnul v křesle před krbem a zdálo se mu, že spí v křesle před krbem. Je pozdě večer. Lena k němu přichází, hladí ho po tváři a říká: "Aliku, vstávej, je čas jít si lehnout!" a směje se. Aniž by otevřel oči, napřáhne ruku a přitahuje ji k sobě. Ona se brání, pak zlehka usedá na opěradlo, sklání se k němu, lechtá ho dlouhými řasami. Líbá ji do důlku mezi klíčními kostmi. Srdce se mu svírá něhou. Nikdy v životě mu nebylo tak dobře... Lena vyskakuje a začíná s ním trást, směje se a křičí: "Vstávej, už dost té přetvářky!"

Oleg se probudil a otevřel oči. Krb skoro vyhasl, byla tma, ale on ji hned poznal. Vyskočil a rozsvítil. Zamžourala, zakryla si oči rukou. Oleg nahmatal generátor, no opravdu, byl vypnutý. Kousl se do rtu. Zamumlal: "Počkej, Leno, hned se probudím." Co měl dělat? Co jí říci, jak jí to vysvětlit?

Její oči už přivykly světlu, spustila ruku dolů a podívala se na něj s úsměvem. Najednou se však její výraz změnil, ohlédla se, její úsměv byl najednou roztržitý a bojácný, až zmizel docela.

"Olegu... Jsi přece Oleg, ne?"

"Jistě, jsem Oleg, a kdo bych byl?" usmál se skoro přirozeně.

"Počkej, nic si nepamatuji, ničemu nerozumím... Kde jsme? To přece není Gama. A proč mám plášť? Kde jsou všichni? Co se stalo?"

"Podívej, Leno... Sedni si, ano? Vysvětlím ti všechno pěkně po pořádku."

Posadil ji do křesla, sám se uvelebil na koberci, stranou, aby jí celou tu dobu nehleděl do tváře. Zimomřivě se schoulila, skrčila nohy pod sebe a přetáhla si přes ně šosy pláště.

"Je ti zima? Počkej, hned to prohrábnu..."

Přihodil do krbu několik slabých polen a rozfoukal oheň.

"Je to tak lepší? A teď poslouchej. Vzpomínáš si, na čtvrté planetě jsi onemocněla. Chytila jsi tam nějakého prevíta, cosi jako letargii. Ežen nemohl nic dělat, spojení se Zemí jsme neměli, tak tě uložili do hibernátoru, ale za dva měsíce ti klesl puls, začalo se zhoršovat i něco jiného, a tehdy Jansen rozhodl, že tě dopravíme na Zem. A poslal mě."

"Proč právě tebe?"

"No... Nevím, bylo to jeho rozhodnutí. Tak jsme letěli Deltou. Nejdřív to bylo špatné, ale pak jsem si všiml, že puls začal být stálý a celkově se tvůj stav zlepšil. Možná se tak projevila anabióza, možná zrychlení a možná nulové přechody, kdo ví. Jenže vtom se nám postavila do cesty tato planeta. Jistě, bylo to riskantní, letěli jsme příliš blízko ke hvězdě, ale nepočítal jsem s pravděpodobností, že se nám přímo před nosem objeví planeta... Zkoušel jsem zabrzdit, palivo došlo, a tak jsme nouzově přistáli. Z lodi zbyla pouze vzpomínka... A pak jsem objevil, že to není obyčejná planeta. Jsou zde nějaká pole či co. Tedy zhmotňují se zde představy. Na něco pomyslíš - a už to vzniká. Stvořil jsem si dům, tebe jsem do něho přenesl, hibernátor jsem nastavil na probuzení, ale ty jsi pořád spala. Opravil jsem Deltu a odstartoval, tedy odstartovali jsme, ale ve vzdálenosti kolem tří tisíc pole zesláblo a všechno, co jsem stvořil, se vypařilo, takže jsme museli znovu přistát. Znovu jsem postavil dům, znovu jsem začal lepit lod' dohromady, proč, to nevím, stejně se s ní nedá letět. A pak se tvůj stav zlepšoval, jenom jsi ještě spala, prostě spala. A teď ses probudila. Takže..."

"Zvláštní... Nic si nepamatuji a vůbec necítím, že bych byla nemocná. Všechno je normální, jenom v hlavě mám prázdno... Ale to nic není, to přejde. To hlavní, pokud jsem to dobře pochopila, je... Uvázli jsme, že? Nemůžeme odsud ani vyslat signál?"

"Ano, je to tak. A budeme tady muset žít kdovíjak dlouho."

Oba se odmlčeli, oba hleděli do ohně. Oleg pak řekl:

"Ještě něco, Leno..."

"Ano?"

"Leno..." najednou se mu zlomil hlas a odkašlal si. "Oklamal jsem tě. Víím, proč Jansen poslal právě mě. Věděl, že já... že tě mám rád... Proto poslal mě," obrátil se a díval se na ni s napjatým očekáváním. Ale na její tváři obavami naplněnou zamyšlenost pomalu vystřídal úsměv.

"Ach, Olegu, Olegu... Věděli to všichni kromě mě. Vždyť jsi mi nic neřekl. Neřekneš mi to aspoň teď?"

"Leno!" vrhl se k ní a uchopil jí za ruku. "Leno! Mám tě rád! Tebe jedinou, nikoho předtím jsem nemiloval, tebe první budu milovat, co živ budu... Leno..."

Pohnula se v křesle, natáhla volnou ruku a pohladila ho po tváři jako nedávno ve snu.

Dlouho seděli vedle sebe v objeti, líbali se a povídali si ty nejněžnější hlouposti.

"Aliku... Budu ti říkat Aliku, ano?"

"A já tobě jak?"

"Jak bys mi chtěl říkat?"

"Nevím. Ještě jsem to nevymyslel. Podle mě Lena je nejlepší ze všeho."

"Podle mě taky."

Oba se rozesmáli, ale pak se Lena odtáhla, sraštila obočí, kriticky si ho prohlédla, a velice vážně pronesla:

"Ale ty se ke mně nehodíš. Jsi ještě kluk..."

"Nápodobně!"

"To je moje věc, jaká jsem. No co, tak si vymyslím jiného, vhodnějšího - s šedinami na spáncích, vysokého, štíhlého, s orlím pohledem."

"Mimochodem, Leno, koukej, tady máš takovou věcičku," sundal si síťku, odpojil generátor a podal jí to, "tohle si nasad' a vypínej co nejmíň. Jinak si toho navymýšlíš. Když jsem přistál poprvé, tahle clona mě napadla, a pak z toho byly velké nepříjemnosti..."

Zmlkl, soustředil se a zhmotnil další soupravu. Lena doširoka rozevřela oči úžasem.

"Poslechni, jak to děláš?"

"No jak, vlastně velice jednoduše. Soustřed' se, představ si něco co nejzřetelněji a co nejpodrobněji, moc si to přej a ono se to utvoří."

"Já to zkusím, ano?"

"Jen do toho, tu síťku ale sundej."

Lena seděla se srašťeným obočím, upřeně hleděla před sebe, pak se však najednou k němu obrátila a roztržitě se zeptala:

"Poslyš, a co vlastně?"

"Jak to myslíš - co?"

"No, co mám stvořit?"

"Co bys chtěla?"

"Nevím... Třeba zákusek?"

"Tak tedy zákusek," usmál se při vzpomínce na své první pokusy, mrkev a jablko, kdovíproč i ji napadá něco k snědku.

Lena se podle všeho špatně soustředila, nic se jí nedařilo. Oleg jí stál za zády a představil si protáhlou trubičku s čokoládovou polevou. Podařilo se. Lena nejistě natáhla ruku.

"Aliku, ale vždyť já jsem chtěla mandlový a tenhle je se žloutkovým krémem..."

"No... já jsem ti pomáhal."

"Poslouchej, do mých zákusků se nikdy neplet'! Tenhle nechci! Znič ho!"

"To nepůjde. Obráceně to nefunguje. Budeš ho muset, kočička, sníst."

"Ani za nic, sněz si ho sám!"

"Co bych neučinil pro milovanou ženu! Třeba se ti chce, Leno, ale doopravdy jíst. Vždyť se postíš už několik měsíců!"

Posadil ji zpátky do křesla a rychle připravil stůl s talíři a jídlem. Uprostřed, mezi dvěma vysokými poháry, se objevila láhev šampaňského. Oleg pobíhal sem a tam, ale v hlavě mu neodbytně vířila myšlenka: Proč to Leně nevyšlo? Ještě se nepřizpůsobila? Nebo se pro to hodí pouze moje psychopole s hypertrofní představivostí? Nebo to nejde proto, že není... skutečná?"

Při posledním slově se mu prudce sevřelo srdce.

"Tak co?"

"Hm... Poslechni, ty stolečku prostři se, kde jsou ubrusky?"

"Panebože, co jsem to za... Úplně jsem bez ženské ruky zdivočel. Jak vám mám poděkovat, milostivá..."

"Dobrá, dobrá, jenom nepodlézej. Poslyš, když už takhle hospodaříme, ukaž mi, kde co máš."

Oleg ji provedl po pokojích.

"Tohle je ložnice, tady kuchyně, zde koupelna a tohle je východ nahoru. Tohle tlačítko tady, to jsou dveře, a tohle je výtah," předvedl jí, jak co funguje.

"A proč má, Aliku, takové dveře?"

"Vždyť už jsem ti to povídal: naplodil jsem tady zpočátku různé potvory - ještěry, krtky, kdesi se prochází takový parádní drak, opancéřovaný a dštící oheň, ten zbořil můj první dům. Takže tohle je pro každý případ. A zapamatuj si: beze zbraně nahoru ani krok. Generátor měj vždycky zapnutý, jasné? A vůbec, ze začátku beze mě ven nechod'."

Studená sprcha mu bičovala kůži. Oleg se naklonil a nastavil jí záda. Bylo to příjemné... Pak se zabalil do osušky, usedl na okraj vany a zamyslel se. Tak tedy je šťastný... A z té myšlenky se mu udělalo smutno a těžko.

DEN ČTYŘSTÝ SEDMDESÁTÝ PÁTÝ

Saška se už najedl a usnul. A stejně se víc podobá Olegovi - ohrnutým nosíkem a světlým obočím. Je to hodný chlapec, klidný. Jenom první měsíc nás nenechal spát a pak jako když utne. A přibírá taky pěkně. Jenom je na svůj věk nějak moc vyvinutý, má pět měsíců a už mu leze zoubek. Když jsem ho kojila, tak mě kousl... Vůbec to bude, jak je vidět, chytrý kluk. Když nespí, pořád všude kouká, usmívá se, pak se zamračí a začne počítat prstíky. Dívá se na každý zvlášť, přebírá je, jakoby je ohýbal. Není už načase nasadit mu pod čepičku síťku? Kdo ví, kdy si tahle děťátka začnou něco představovat? Musím se poradit s Alikem.

Vtom Lena uslyšela tiché bzučení výtahu. Bouchly dveře. Teď nejspíš zavírá ten hrozný plát, no jo, teď proběhl podlahou měkký úder. Kroky není slyšet, tlumí je koberec. Lena počítá: dvanáct, třináct, teď se otevrou dveře...

Dveře se otevřely a vešel Oleg. Sklonil se nad postýlkou, něžně se dotkl rty červené tvářičky. Pak usedl vedle ženy, objal ji kolem ramen, přitiskl se k ní čelem a unaveně se zvrátil dozadu na polštář.

"Jakpak se říká tetě, maličký?"

"Tak se mi zdá, že té jedné tetě dám pohlavek. A asi dostane taky na zadek. Leno, takhle to nejde, kolikrát jsem ti říkal, abys zavírala dveře na závoru."

"Ty se pořád něčeho bojíš..."

"Hlupáčku, o sebe se nebojím. Vleze sem, nedej bože, nějaká potvora..."

"No dobře, už to neudělám, pane můj a vládce! A co tvoje úspěchy? Přinesl jsi k večeři úlovky? Nasbíral jsi hodně slonoviny?"

"Mimochodem, drak sežral slonici. Mášu. A zapálil savanu, vyhořela až k jezeru. Tady ho máš, d'ábla jednoho mizernýho!"

"A co kdybys ho zabil? Užitek z něho není žádný, jenom samá škoda."

"Už se stalo. Nejdřív mi ho bylo líto, přece jenom je to unikátní zvíře. Ale pak jsem se rozhodl: když bude třeba, stvořím nového. Ten měl ale život, čtyři rakety jsem do něho napálil a ještě se škubal. A šedáci, to jsou mi taky potvory! Neuplynulo ještě ani pět minut a už tam byli." "Aliku, a co kdyby i je...?"

"To nejde. Jinak se tvoji jelínci přemnoží, sežerou všechnu zeleň, onemocní. Jen ať šedáci udržují ekologickou rovnováhu."

"Ty jsi mi ale moudry, vševědoucí a předvídavý!" Oleg přitáhl Lenu k sobě, objal ji a políbil. Položila mu hlavu na rameno, prstem mu jezdila po bradě a hubovala ho za to, že je věčně neoholený. Objal ji ještě pevněji a začal jí líbat rty, tváře i krk. Vtom ale vyskočila a oznámila: "Kdepak, kdepak, je čas večeřet."

Upravila si před zrcadlem účes a odběhla do kuchyně. Oleg šel za ní a zastavil se ve dveřích ve své oblíbené póze - zády k zárubni, ruce v kapsách. Díval se, jak prostírá na stůl. Zůstala stejně štíhlá a hezká jako před narozením Sašky a v obličeji ještě zkrásněla. A nikdy nevzpomínala na to, co bylo dřív, než se zde objevila. Jenom někdy padla zmínka o Zemi, ale to málokdy. Snažili se o Zemi raději nemluvit.

"Je to tak, Leno, Země nás nikdy neuslyší, vlny tam nedorazí."

"A i kdyby uslyšela, koho to bude za tři sta let zajímat?"

"No, alespoň by se tam dověděli o této planetě..."

"Copak to. A odkud víš, že tam vlny nedorazí?"

"Ráno jsem vypustil Deltu na dlouhou oběžnou dráhu. Lokátor ji zaznamenával do tří tisíc a pak jako když utne. Za dvě hodiny, když se vzdálenost zase zmenšila, to bylo opět všechno v pořádku. A z lodi, ze skutečného vysílače, se přitom signál ozýval po celou dobu."

"Lod' je i teď na oběžné dráze?"

"Ano. Nechal jsem vysílač zapnutý. Až na Zem pochopitelně dosáhnout nemůže, ale třeba někdo poletí kolem. Uslyší SOS, přistane a vezme nás na Zem..."

"SOS... Anglicky je to asi 'Spaste naše duše', že?"

"Ale ne, je to jenom smluvené spojení písmen. Bylo to kdysi dohodnuto na mezinárodní konferenci..."

Vzpomněl si na různé výklady tradičního tíšňového signálu a napadl ho ještě jeden: 'Sebe Obávejte Se'.

Oleg usnul v křesle před krbem. Zápisník mu spadl na zem, ruka visící přes opěradlo naběhla krví a nateklé žíly na ní výrazně vystoupily. "Jak je unavený!" pomyslela si Lena. Zhasla a přistoupila k němu, aby zvedla zápisník. Oleg ze spánku něco nesrozumitelného zadrmolil, pohnul se a převrátil se na pravý bok. Sítka na hlavě se mu posunula a Lena uviděla červené otlaky tam, kde se drátky vtiskly do kůže. "Sítka jedna mizerná, jak ji jenom může snášet?" Opatrně sundala muži sítku z hlavy a strčila mu ji do kapsy u bundy.

DEN ČTYŘSTÝ SEDMDESÁTÝ ŠESTÝ

První, co Oleg uviděl, když ráno vyšel na povrch, byla loď. Její špička se za houštím leskla v paprscích vycházejícího slunce. Nejdřív tomu nevěřil, ale když proběhl houštím a zastavil se na jeho okraji, spatřil loď celou: vysokou, na třech mohutných podpěrách zabořených do ožehlého kamení. Vchod byl otevřený a dole stály dvě postavy ve skafandrech.

"Že by to znamenalo konec? Opravdový konec? Loď. Lidé. Nebo se jim jenom podobají? Kéž by to byli lidé!" Nerozhodně stál a pak se vrhl vpřed, křičel a mával rukama. Spatřili ho.

Asi po dvaceti metrech přešel Oleg z běhu do chůze. Už se mu podařilo rozeznat na trupu lodi nápis Orion-Beta. Když k postavám dorazil, zastavil se a tiše řekl: "Buďte zdraví, krajané."

Ti se po sobě podívali a něco řekli. Přes přilby nebylo slyšet co. Tu Oleg zašátral v prázdné vnitřní kapse, vytáhl z ní blok a pero a napsal: Otevřte průzory, je tady bezpečně. Postavy se znovu po sobě podívaly, radily se. Levá z nich přistoupila blíž, vzala blok a napsala: Kdo jste?

Jsem z posádky Rebul-Gama, havaroval jsem. Oleg Blinov.

Ti dva se znovu poradili, gestem ho pozvali k sobě do lodi. Oleg přikývl.

V přetlakové komoře dali Olegovi masku a zapnuli profukování. Konečně se vnitřní dveře otevřely, neznámí si odklopili průzory, svlékali se a zvědavě pohlíželi na Olega. Ten se radostí přímo zajíkal:

"Přátelé... Pozemšťané, krajané... Co jsem se na vás načekal..."

Ten, co psal do jeho bloku, k němu přistoupil a objal ho. Pak se zeptal:

"Vy být Russian? Já mohu ne moc dobře mluvit Russian... My být z The United States."

"Jakýje v tom rozdíl, krucinál! K čertu, vždyť on mi nerozumí... To je jedno, nezáleží na tom, undifferent, rozumíš? I can speak English but my English is not so good..."

Američané se zasmáli, poplácali Olega po ramenou a představili se: Tom Drake, Jim Collins. Pak ho zavedli do kabiny.

Kapitána Oleg poznal. Byl jím Stil T. Davidson, velitel tří mezihvězdných expedic, Hrdina Země. Oleg se představil:

"Oleg Blinov, planetolog. Regul-Gama."

"Stil Davidson, commander. Orion-Beta."

"Mr. Davidson, chtěl bych si s vámi promluvit mezi čtyřma očima."

Američané se po sobě podívali a vyšli z kabiny. Poslední z nich za sebou pořádně zavřel dveře.

"Mr Davidson," začal Oleg.

"Jmenuji se Stil."

"Dobře, Stile... Řekněte mi, letíte na Zem?"

"Ano."

"Potřebuji na Zem. Moje loď je poškozená."

"Viděli jsme ji na oběžné dráze, přečetli jsme si vaši zprávu."

"Můžete mě vzít s sebou?"

"Jistě, Olegu."

"Víte ale, já zde nejsem sám. Je tady se mnou ještě žena a dítě."

"Přirozeně vezmeme i je."

"Ne, Stile, oni musí zůstat tady. Nemohu vám všechno říci, ale... oni odsud nemohou odletět."

"Nebojíte se nechat je na planetě?"

"Ne, je tady bezpečně a je o ně dobře postaráno. Ale vzít je nemohu. A podrobně vám to vysvětlit taky nemohu."

"Nezdá se vám, Olegu, že to zní podivně?"

"Jistě, Stile, ale zatím vám nemohu víc říci."

"A co řeknete na Zemi?"

"Tam mohu říci pravdu. Plnou pravdu."

"Dejme tomu. A co řeknete ženě?"

"Řeknu jí, že letíte ze Země, že o nás podáte na základně zprávu a že pro nás pošlou loď. Poletím s vámi, ale ona o tom nebude vědět. A pak se pro ně vrátím."

"Tak... A co mám říci posádce?"

"To samé. Nebo co považujete za vhodné. A teď," Oleg vstal, "pozvu vás a vaši posádku k návštěvě mého domu. Můžete zde chodit bez skafandrů. Planeta je zcela bezpečná, pokud jde o atmosféru a mikroorganismy. Blastery si však pro každý případ vezměte s sebou."

Davidson stiskl signální tlačítko k nástupu. Posádka se shromáždila v kabině.

"Pánové! Naše trasa se mění. Musíme prozkoumat tento systém, jako pasažér s námi poletí Mr Oleg Blinov. Teď jsme všichni pozváni na návštěvu k Mister Blinovovi. Na stráží zůstanou Tom a Kenneth. Všichni se oholí a obléknou si vycházkovou uniformu. Jdeme bez skafandrů. Blastery s sebou. Nějaké dotazy? Rozchod."

Když znovu osaměli, Davidson se obrátil k iluminátoru a klidně se zeptal:

"Vyhovuje vám, co jsem řekl, Mr Blinov?"

"Ano, sir, úplně."

Oběd proběhl velice dobře. Američané chválili všechno - dům, jídlo, hostitele a zvláště hostitelku. Spokojeně si hráli se Saškou, nosili ho na rukou, zpívali mu nesrozumitelné písničky a Saška si vesele broukal, kulil očka a počítal je na prstíčkách.

V rohu rozmlouval Davidson s Lenou.

"Výzkum planetárního systému, Mrs Blinovová, potrvá minimálně dva měsíce. Přitom můžeme shromáždit pouze drobečky informací. Možná, že to potrvá ještě déle, ale to není důležité. Maximálně půl roku. Pokud vím, vy jste čekali mnohem déle."

"Ano, jsme tady už půldruhého roku."

"Vidím ale, že jste se nezařídili špatně."

"Ach, to všechno je Olegovo dílo."

"Cože? Sám? Copak jeden člověk může tolik zvládnout? To je zázrak!"

"Ano, jistě, je to zázrak. Čudo-judo."

"Prosím?"

"Víte," zasmála se Lena, "to už je natolik ruské, že cizinec, byť mistrně ovládající jazyk, tomu sotva může porozumět... Existuje starý ruský idiom - čudo-judo. Často se vyskytuje v pohádkách a vždycky v jednotném čísle. A Oleg ho žertem převedl i do množného čísla, tedy na čuděsa-juděsa."

"Teď už rozumím a příště budu vždycky říkat čudo-judo. Ale největší zázrak na této planetě je naše okouzlující hostitelka. Am I right, gentlemen?"

Džentlmeni odpověděli souhlasným zahučením.

"A nyní," Davidson vstal, "už musíme jít. Zítra v osmnáct hodin palubního času startujeme."

"Přijdeme," řekl Oleg. "Ale teď vás vyprovodím."

Oleg šel pomalu domů. Připadal si jako ničema. To, že se nevyhnutelně musí rozloučit s Lenou a Saškou, ho skličovalo. Sám sebe však přesvědčil, že je to nevyhnutelnost. Dvě přání v něm sváděla boj: vrátit se na Zem, žít jako všichni lidé a navždycky zapomenout na strach, nebo zůstat zde, s milovanými lidmi, na planetě, kde se naučil být vládcem, ale kde zůstal otrokem - otrokem svého strachu. Vrátit se a stát se člověkem. A být sám. Nebo zůstat s milovanými lidmi. Jenže copak jsou to lidé? Nejsou skuteční. On sám je stvořil. A Saška? Ten je skutečný nebo ne? Nebo napůl? Odletět - a zradit. Bytosti jakkoli neskutečné, ale milované. A milující. A zůstat čestným před nimi a před sebou samým. A zůstat zde navždy a celý život tesknit po modrém nebi a po skutečných lidech. A nenávidět tamty...

Plakal a nahlas úpěl, srdce se mu bolestně svíralo, ale jak slzy, tak snaha najít správné rozhodnutí, to všechno byl pouze obchod s vlastním svědomím. Zvolil si a rozhodl se už dávno, ještě předtím, než mluvil s Davidsonem. Dokonce ještě dřív, už tehdy, když uviděl loď.

DEN ČTYŘSTÝ SEDMDESÁTÝ SEDMÝ

Už se s Američany rozloučili a poodešli stranou, na okraj houští. Lena držela na rukou spícího Sašku: Oleg se na ně podíval a najednou pochopil, že nic se mu nechce tak silně, jako zůstat zde s nimi. Ale hned v sobě tu myšlenku potlačil a řekl:

"Leno, počkej chvilku, ještě jsem něco zapomněl. Zaběhnu k lodi a vrátím se, je to jenom deset minut."

A dokonce je na rozloučenou ani nepolíbil.

V přetlakové komoře Orionu se zastavil, opřel se rukou o stěnu, přimhouřil oči. Soustředil se. Stál tak několik vteřin. Otevřel oči. Vedle něho stál člověk v obnošené kombinéze a opíral se rukou o stěnu. Zvedl hlavu, podíval se napravo, potom nalevo a obrátil se tváří k Olegovi.

"Olegu," řekl tiše Oleg, "jsi to ty... nebo já? K čertu, jak se mám chovat sám k sobě?"

"Ano, Olegu, to jsem já. Tedy vlastně ty."

"Ty přece všechno víš, všechno chápeš..."

"Ano, já vím všechno a všechno chápu."

"Uděláš, co je třeba. Ještě něco: stvořil jsem se ne úplně takový, jaký jsem. Ty jsi lepší. Čestnější, odvážnější... Máš je přece rád, ne? Pro tebe to nebude problém, odejít nebo zůstat."

"Jistě, Olegu. Neboj se. Mnoho štěstí!"

"Tobě taky. No, jdeme na to."

Pevně se objali a políbili. Pak se dvojník obrátil a lehce vyskočil ven. Vchod se uzavřel. Oleg otevřel vnitřní dveře a nastoupil do výtahu.

Nahoře nakoukl do kabiny a ohlásil se:

"Jsem tady, commander, všechno je v pořádku."

"Damn it," vyskočil Davidson, "když jste to vy, tak kdo potom běží tamhle k houštím?" ukázal prstem na obrazovku.

"To jsem taky já... Je v tom snad nějaký rozdíl, commander? Prostě ještě jedno čudo-judo. Na této planetě je zázraků hodně..."

"Čudo-judo, ano? Well..."

"Už je čas, commander. 17.57. Budete mít pro mě volné lůžko?"

"Ano. V páté kajutě, druhé lůžko. Pospěšte si."

Oleg, který po běhu ještě těžce dýchal, stál vedle Leny a díval se na loď. Vtom se pod tryskami zdvihl dým, zvedlo se mračno prachu, z něho povylezla vzhůru špička Orionu. Koráb na okamžik zastavil a, opíraje se o plamenný proud, stoupal a škrábal se vzhůru čím dál rychleji. Z kotoučů dýmu vyrůstal sloup ohně nesoucí raketu - a vtom dolehl neutuchající rachot a víchř strhal ze stromů listy. Oleg se zachytil kmene a sotva stačil druhou rukou přitisknout k sobě ženu.

Na zpáteční cestě to byl on, kdo nesl Sašku, a pokolikáté se divil, jak je teploučký.

Oleg požádal Davidsona, aby našel Deltu. Chtěl si tam vzít svůj vakuový skafandr a nějaké drobnosti. Commander nejdříve odmítl, ale Oleg ho přesvědčil slibem, že Orion doplní palivo z nádrží jeho lodi. Manévrovali několik hodin, než mohutný radar vyhmátl v dálce Deltu.

Čerpání paliva proběhlo normálně, nádrže Orionu se naplnily. Davidson řekl se zdvořilým úsměvem:

"Svůj let splácíte docela štědře."

"To je maličkost."

"Promiňte, Mr Blinov, ale vy jste zvláštní člověk."

"Ano, poslední dobou po ránu si toho taky všímám."

"Well," zamumlal Davidson a pokýval hlavou.

K Zemi startovali ve tři hodiny a ve 3.25 to Olega vymrštilo z lůžka. Viděl, jak se ve tmě kosmu rozplývají stěny kajuty. Podařilo se mu uzavřít průzor hermetické přilby a pak nějakou dobu letěl se zadrženým dechem a kolem něho se převracelo hvězdné nebe.

"Všechno je přelud! Všechna! Ted' už všechno! Aťsi, patří mi to!" šeptal v zoufalství. Všechno zmizelo, všechno: loď, Davidson, Tom, Jim i Kenneth... Všechno to byl přelud, výplod snu. "No co, asi musím umřít," řekl si a natáhl ruku k pojistce přilby. Vtom ho však zachvátil strach ze smrti - odporný, obrovský a nekonečný jako kosmos. V uších mu znělo volání o pomoc a on nevěděl, jestli to křičí on sám, nebo jestli je to smrt. A jako se tonoucí stébly chytá a vydá všechno do zoufalého pokusu, tak také Oleg se celým tělem, do poslední buňky, vrhl do života. "Ne, ještě není všechno ztraceno! Ještě se mohu vrátit a přistát!" Mácháním rukou si zorientoval tělo a zapojil přenosný motor. Palivo však rychle docházelo a na planetu to bylo víc než tři tisíce metrů.

A pak nastaly dvě hodiny čekání. Dva miliony věčností, dva miliony pokusů oživit motor, dva miliony smrtí a zrození. A Kosmos se na něho v nárazech vrhal, stlačoval ho až na

rozměry molekuly a nechtěně ho na okamžik osvobodil, aby dal procitnout naději. A pak ho znovu tiskl tak, že pro naděj už nezbývalo místo.

Ale za dvě hodiny se ocitl už dost blízko planetě, motor začal zase fungovat. Planeta na něho stále dorážela a sama vyplňovala celý prostor. Pak uslyšel první škrtnutí atmosféry o svůj skafandr a začal zhmotňovat padáky. Trhaly se na cáry, ale on tvořil stále nové a nové, až nakonec visel pod kupolí a vítr ho pomalu unášel k povrchu planety ozářené prvními paprsky svítání.

DEN ČTYŘSTÝ SEDMDESÁTÝ OSMÝ

Oleg vstal brzy ráno, kdy na nebi sotva začala zářit nejvyšší oblaka. Houští bylo zahaleno oparem, na šedomodré trávě se leskla rosa. S uspokojením si prohlížel nový dům. Půl metru silné klády srubu zarostly mechem, přes zářící okna visela huňatá rákosová střecha. V hnízdě na vysokém komíně byli čápi.

Vtom se mu zazdalo, že se nad komínem mihl světlý kouř. Odkud? Nikdo přece netopil... Ale když se podíval pozorněji, pochopil svůj omyl. V dálce pomalu klesal padák. "Někdo měl smůlu," pomyslel si Oleg a vrhl se k vrtulníku.

Když přiletěl blíže, podařila se už tomu člověku padák složit a teď se trápil s popruhy. Měl na sobě skafandr a přilbu a stál k Olegovi zády, takže ten ho hned nepoznal. Oleg vyskočil z kabiny a rozpačitě se zastavil:

"To jsi ty? Odkud se tady bereš? Vždyť jsi už odletěl... Nebo jsi snad třetí?"

"Odletěl! U čerta! Všechno byl přelud... Nic, nic tu není skutečného, jenom já, já idiot! A já jsem tomu uvěřil, blbec... Všechno jsou přeludy, zrůdy, stvůry, tak jako ty a ona!"

Oleg stál se spuštěnýma rukama a nenacházel slov. A tamten se zase odvrátil, sklonil se nad padákem a odmlčel se. Najednou, jakoby ho napadla nečekaná myšlenka, hluše a jaksí cize řekl:

"Nezlob se na mě, ale já nejsem třetí. Jsem první. A jediný!"

Prudce se obrátil, vymrštil ruku s pistolí a Olega udeřila do očí pronikavě jasná hvězda...

Vítr odvál popel, ale ohořelé kosti zůstaly. Musel je zakopat.

Oleg přistál s vrtulníkem na dvoře a dlouho se díval na nový dům. "Ano, tamten byl opravdu lepší, nebál se. A taky si mohl představovat. No co, není se čemu divit. Vždyť jsem to byl já, i když ne opravdový... On byl všechno, co bylo ve mně nejlepšího. A já jsem ho zabil..." Stiskl zuby a vešel do svého starého domu.

Lena ještě spala. Potichu šel do koupelny a dlouho si myl ruce horkou vodou. Pořád se mu zdálo, že má na dlaních písek a popel, a tak si dál myl ruce kartáčkem a mýdlem a myslel na to, že bude žít ještě mnoho let a každý den se bude snažit smýt si z rukou písek a popel...

přeložila Eva Svobodová

ilustroval Alois Křesala